

hold i, at vi have Raad til at begrænde vor aarlige Indtægt, idet der, som meget rigtigt er fremhævet af den første ærede Taler igaar, foreligger saa mange store Opgaver, som vente paa deres Løsning, at man ikke kan forsvare at begrænde Indtægterne af den Grund, at der i en Række af ulykkelige Stilstandsaaar ikke har været gjort det Nødvendige for Udviklingen. Jeg skal ikke trætte det høie Thing med at paapege alle de forskellige Omraader, paa hvilke vi i Virkeligheden trænge til, at der udbettes Noget, som ikke udsøres, uden at der anvendes mange Penge. Efter min Mening staar i første Række Havnvesenet. Der er endvidere Virksomheden i Retning af Fiskeriets Udvikling, der er Skolevesenet, — kort, for hver især, som ser paa Sagen fra sit personlige Standpunkt, vil der snart vise sig i forskellige Retninger at være Stagnation, og denne Stagnation maa ikke vedblive af den Grund, at Staten ikke har Midler til at fremme Kravene. Men ved Siden deraf — og det er naturligt, at jeg fremkommer dermed — er der en Opgave, som er en Livsag for Danmark, og det er Forsvaret. Hvor forskjelligt det ærede kongevalgte Medlem (Ussing) stiller sig fra mig heri, fremgaar af den Ytring af ham, at det er for stor Forsynlighed nu at tænke paa, at der kan kræves større Udgifter til Forsvarsvæsenet, det maa da være en tilbagegaaende Forsynlighed; thi det er jo nu henvend 7. Aar siden, at den nuværende Regjering fremkom sidste Gang med første Forslag, efterat man alt i en Række af Aar før den nævnte Tid havde indbragt lignende Forslag vedrørende Forsvarsvæsenet. Jeg kan altsaa ikke fatte, at man nu vil kalde det forsynligt at tænke paa, at der muligvis i en nærmere eller fjernere Fremtid kan blive Brug for Midler til Forsvarsvæsenet. Jeg vil derfor naabent og ærligt udtale, at enhver Skattereform, — den være sig nu af hvad Beskaffenhed den være vil — som gaar ud paa at begrænde Statens Indtægter, den vil jeg efter ringe Gode bekæmpe, saalænge det rundt omkring siges, at Danmark ikke har Raad til at træffe de fornødne Foranstaltninger til at værne om sin Selvstændighed. Men, naar jeg udtaler dette, saa er det jo hermed givet, at jeg er en ubetinget Tilhænger af det, der næsten paa en ironisk Maade fra enkelte Sider er blevet døbt som „Kompensationspolitik“. Under vore Forhold, ikke blot henset til Forsvarssagen, men ogsaa henset til den store Gjæld, hvori vi staa til vor egen Udvikling, anser jeg Kompensationspolitikken for en Politik, som enhver forstandig Regjering maa følge, og i den Henseende slutter jeg mig fuldt ud og ubetinget til Ministeriet. Man kan dertil bemærke, — hvilket ogsaa blev bemærket af den ærede Taler, som igaar aabnede Forhandlingerne (Haffner), og til hvem jeg i mange væsentlige Punkter fuldstændig kan slutte mig — at der er

Kompensation at søge ad andre Veie end de indirekte Skatters, altsaa ad de direkte Skatters Veie, og særlig da ad den Veie, som der stadigvæk bliver peget hen paa, naar der er Tale om Forsvarsudgifter, nemlig ad Indkomstskattens Veie. Denne Skat er bleven omalt af forskjellige ærede Talere og kritiseret paa en saa fyldig Maade, at jeg ikke skal trætte det høie Thing ved at gjentage, hvad jeg ikke kan sige bedre. Jeg skal kun som min personlige Opfattelse yttre, at der er Intet, der oprører Sindet i den Grad som Inkvisition; men enhver Indkomstskat fører indirekte til en uhyggelig Inkvisition, og det er navnlig dette, som jeg personlig har imod denne Skatteform.

Jeg skal nu gaa over til at berøre Skibsafgiften, og jeg maa da udtale, at mine Ønsker og min Sympathi føre mig i Retning af dens fuldstændige Affkælfelse. Det er ganske rigtigt blevet bemærket, at Landsthinget tidligere er gaaet i den modsatte Retning; men det maa da ogsaa erindres, at da Landsthinget gjorde det, var det ikke paa Forslag af dets Udvalg. Saavidt jeg har kunnet efterse dette, var hele Udvalget for Affkælfelsen, og selv dengang, da Lovforslaget kom tilbage fra Folkethinget, foreslog Udvalget atter, at Skibsafgiften helt skulde udgaa. Den høitærede Finansminister synes heller ikke at være nogen overordentlig stor Sympathi for denne Skat. Et af de Argumenter, som Ministeren anførte, var netop det, at Landsthinget tidligere havde holdt paa denne Skat, og naar den høitærede Minister nu har bragt den ned til Halvdelen, saa er man jo altid paa Halvveien til dens Affkælfelse, og derfor vil jeg takke, men naar man ikke vil gaa videre end til det Halve, saa tror jeg nok, man kan modificere Forslaget saaledes, at det bliver fordelagtigere for os, og paa den anden Side tror jeg nok, at der kan findes en Kompensation, hvorigennem man, som antydet af det ærede Medlem for København (H. Hansen) igaar, kan blive den helt kvit. Naar det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Schlegel) igaar udtalte i Anledning af denne Skat, at der ikke var fremkommet noget-somhelst Argument imod den, idet han kun selv berørte det Argument, at den skulde være en Belastning for Fragten, saa vil jeg dog anføre, at jeg siden igaar, saavidt jeg har haft Tid, har opsamlet en Del af de tidligere anførte Argumenter. Det første af disse Argumenter var, at denne Skat var for høi i Danmark i Forhold til den tilsvarende Skat i andre Lande. Dette er forsaavidt rigtigt, men paa den anden Side — hvilket taler til min Modparts Favør — er det dog ikke fuldt ud rigtigt. Det er rigtigt, naar man tager Hensyn til den rene skare Statsafgift, som betales af Skibene. Jeg har desværre ikke andre Data, at holde mig til end dem, der fremkom, da Sagen var her til Behandling, men, naar man tager Hensyn til dem, og naar man reducerer alle Udgifterne til Løns-